

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra EN BOHEME

Citation: Wied, Gustav: "Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966", i Wied, Gustav: *Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied02val-shoot-idm139908713086160/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Menneskenes Børn. Silhuetter. 1966

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

jeg nok li'saagodt sige adjøs med det samme! — — Det var ellers en rar Plante, De har dér!

— Ja—a, sagde jeg og stillede Planten hen paa Bordet foran Vinduet — og se, hvor frisk den er blevet af Regnen!

— Ja—a, nikkede han og tog et Stykke Harpiks op af Vestelommen og gav sig til at stryge Violinbuen med det — vi kryer jo allesammen til, naar vi kommer ud i Naturen.

Jeg satte mig nu paa Stolen ved Skrivebordet, saaledes at jeg havde den gamle lige overfor mig.

Han stak Violinen fast op mellem Bryst og Hage og gav sig til at afstemme Strængene. Det ene Ben havde han, Guderne maa vide hvordan! faaet slaaet op over det andet, og jeg kunde se hans hvide Uldstrømper mellem de noget korte Benklæder og Snøreskoene.

— Kender De noget til den ny Fuldmægtig inde hos Borgmesteren?

— Nej.

— Ja for den gamle, han ha'de jeg det saa nemt med. Spil De bare væk, Konradsen! sagde han altid, saa snart han saa' mig; men de yngre er jo immer skrapper, straks de kommer i Stillingen.

— Skal De da ha' Tilladelse til at spille inde i Byen?

— Ja, bevares vel, det skal jeg rigtignok! og hos Sognefogderne paa Landet; men det lader jeg det gerne slæbe a' med.

Nu begyndte han at spille. Han slog Takt med Foden i Gulvet og bevægede Overkroppen rundt næsten i en Cirkel.

Det var Melodien til To Drosler sad paa Bøgekvist, han spillede. Han lukkede Øjnene og vuggede ganske lidt med Hovedet og satte mange sælsomme Tremulanter og Snirkler paa sit Spil.

Nu kunde jeg ret ta' ham i Øjesyn:

Han havde langt, blødt, hvidt Haar, der var strøget glat op over Issen og hang ham ned i Nakken. Panden var høj og uden Rynker, Næsen stor og noget krummet, og Øjenbryn og Øjenvipper var tætte og mørke, næsten sorte. Og nu, han spillede, kom der en fin Rødme paa hans Kinder og et lille betaget Smil om hans Læber.